

[Marianne Jeived]

det folkelige kulturliv og den etablerede kultur, de brydninger – og her bruger jeg igen redegørelsens meget smukke ord – hvoraf landets kultur skabes.

Idéprogrammet har Det Radikale Venstres fulde tilslutning – dette kan ikke undre nogen – og hermed kommer der også flere penge til kulturen.

Det, vi gør i Det Radikale Venstre og i regeringen, er at prioritere, hvor der skal sættes ind, også med de yderligere ressourcer. Og det vedkender vi os gerne. Vi arbejder nok stilfærdigt og uden de store armbevægelser for at nå vore mål. Og vi når også skridt ad vejen.

Der er nævnt nogle aktuelle emner i den kulturpolitiske redegørelse. Jeg vil gerne for at markere enigheden nævne nogle af dem:

Bogens situation er nævnt. Der er ingen tvivl om, at der i bogen findes muligheder for de store udvidelser af menneskers sind, muligheder for store oplevelser, som også kan præge menneskers udvikling. Derfor er det vigtigt, at der uafbrudt er opmærksomhed om bogen som medium og bogens vilkår. Og derfor er det også vigtigt at markere, at bogen er trukket frem som et særlig aktuelt emne, og det påskønner vi i Det Radikale Venstre.

Vi er også enig i, at det er vigtigt at fokusere på kunstneres vilkår. Det emne har jo været genstand for diskussioner igennem århundreder. Men det er også vigtigt, at vi nu får to betænkninger, og at vi får mulighed for at vurdere, hvad der kan gøres, og hvordan vi eventuelt kan gøre noget.

Børnenes og de unges levevilkår afhænger bl.a. af det kulturelle indhold i børnenes tilværelse, står der i redegørelsen. Det er der også enighed om. Det stod der også i regeringens børnepolitiske redegørelse, som Folketinget behandlede for nogen tid siden.

Jeg vil gerne her sige, at det er vigtigt, at vi betragter børn og unge som særlige grupper, der skal have særlige rammer, særlige vilkår, også for det kulturelle indhold. Og jeg vil gerne understrege, at folkeskolen og børneinstitutionerne for Det Radikale Venstre er vigtige rammer for det, der skal ske med hensyn til børns kulturelle liv. Derfor er det vigtigt, at vi også skaber åbenhed om, hvilke voksne der færdes i folkeskolen, og skaber mulighed for, at andre end læreruddannede har deres gang på skolen, om ikke andet så i visse perioder. Der er utrolig

mange gode erfaringer med mødet mellem kunstnere og børn i skolesammenhænge.

Det internationale kulturelle samarbejde er også nævnt som et vigtigt emne, og det kan jeg på Det Radikale Venstres vegne tilslutte mig fuldt ud. Nu bliver der holdt en konference sidst i april, og så skal der arbejdes videre med det. Men jeg vil gerne sige her, som jeg også har sagt tidligere i andre kulturpolitiske sammenhænge fra talerstolen, at det er vigtigt, at vi viser en selvtilid, en selvforståelse, der gør, at vi også overbeviser os selv om vort eget værd og ikke hele tiden tror, at vi er alle andre store nationer underlegne, altså at vi viser, at vi også kan noget, at vi har noget at tilbyde andre kulturnationer, og at vi har brug for deres inspiration. Også i de brydninger kan der ske meget.

Jeg skal slutte med at sige, at der desværre er meget forudsigelig i en kulturdebat som den, vi har i dag. Ord er interessante – meget interessante – men handlinger, resultater, er nu nok så interessante, og hvis vi skal nå nogen vegne overhovedet ud over ordene fra talerstolen, kræver det et samarbejde både om økonomien og om indholdet. Dette brede samarbejde vil Det Radikale Venstre gerne invitere til på kulturpolitikens område.

Duetoft (CD):

Jeg vil også gerne begynde med at takke ministeren for redegørelsen. Jeg synes nu nok, det er lidt overdrevet af den radikale ordfører at kalde redegørelsen for perspektivrig. Det synes jeg er at være for venlig over for ministeren. Det kan der selvfølgelig være mange naturlige grunde til at være som radikal, okay, der er selvfølgelig nogle tanker her, men på mig virker det nu mere som strøtanker og ikke meget andet.

Der er et par emner, jeg gerne vil gribe fat i, og det første er, at det i redegørelsen bliver slået fast, at kulturpolitikken er med til at definere vores kultur i relation til omverdenen. Den vurdering er vi selvfølgelig enige i.

Der står også i redegørelsen, at man dermed stiller krav til vores selvopfattelse og til den selvbevidsthed, der kommer af det. Det kan da også godt være rigtigt, men jeg vil dog advare mod, at denne selvbevidsthed og selvopfattelse skal ende i en bedreviden og i en overlegen holdning over for udlandet. Jeg mener, at denne kulturpolitiske drøftelse i dag kommer på et